



# LA CAMPANA DE GRACIA

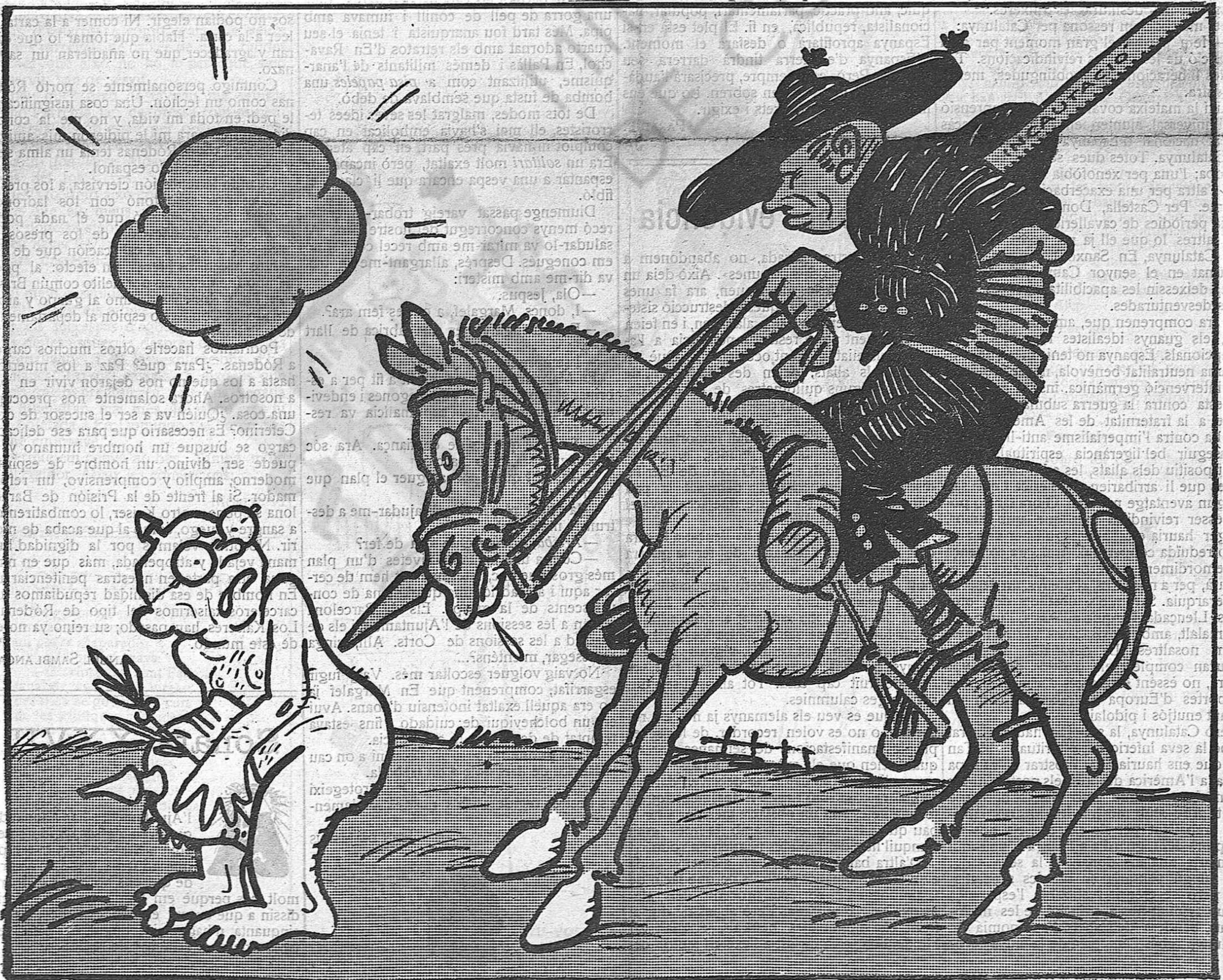
ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa I. López Bernagós)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA  
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA  
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MÍG, NÚM. 20, BOTIGA  
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ  
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

## La "Hidalguia" Espanyola



El troglodita.—Fins tú, t'atreveixes amb nosaltres?... Ara si que veig que devem estar *fomuts!*...



## La conversa amoinosa

Entre els dos continents, des de Berlin a Washington, la conversa diplomàtica segueix. L'Alemanya s'esforça per fer veure que fa concessions, i en realitat no en fa cap. La pau que vol, la pau que demana, és la "pau blanca". Renuncia—per força—a tot allò que ha prèns durant la guerra i que pensava perdre encara. Però no vol cedir res del que tenia abans de començar la guerra. La pretesa acceptació dels punts del president Wilson és una vulgar habilitat del joc de mans diplomàtic.

No obstant certes apariències, de la conversa entre Berlin i Washington s'en treu la següent conclusió: L'Alemanya no cedeix. I no cedeix, perquè encara no està militarment aixafada. Els qui creguin que l'Alemanya és capaç de cedir abans de la derrota o de la invasió del seu territori, demostren no conèixer gens l'essència de l'ànima germànica. I aquesta ànima és igual avui que ahir. Un canvi de sistema polític, i menys un simple canvi de Govern, no són un canvi d'ànima.

En aquestes condicions, el president Wilson trobarà, sens dubte, que l'actual conversa es fa amoinosa i que més val deixar-la córrer. El secret de la pau està en el bastó—oh, el bastó simbòlic—de l'il·lustre mariscal Foch.

## El moment



Curios que mentre mitja Espanya, l'Espanya amiga de França, extrema les joioses gesticulacions per la victòria imminent, clami, melangiosa, per la cita que la història, amb veu de canó, li va donar, i a la qual no va comparèixer.

Tots, des dels reformistes als nacionalistes, del socialisme polític a la multiplicitat republicana, i fins una branca del dinastisme lliberal, sospiren: —Ha passat el moment per a la incorporació d'Espanya al món. La vella Espanya tindrà una valoració inferior a la de qualsevol dels pobles ínfims, però nous, que han deslliurat les trinxeres.

I el mateix clam ressona per Catalunya: —Hem perdut el gran moment per a la obtenció de les nostres reivindicacions. Totes les lliberacions seran obtingudes, menys la nostra.

Així la mateixa covardia i la incomprensió de l'universal, ajunten en un mateix fracàs l'ideal nacional d'Espanya i el nacionalista de Catalunya. Totes dues se giraren contra Europa; l'una per xenofòbia i rencors històrics, l'altra per una exacerbació del seu practicisme. Per Castella, Don Quixot impotent llegia periòdics de cavalleries, imaginant farien altres lo que ell ja no podia realitzar. Per Catalunya, En Sanxo comptava, o bé, encarnat en el senyor Cambó, aconsellava no es deixessin les apacibilitats per les aventures desventurades.

I ara comprenen que, amb un esforç mínim, els guanys idealistes i polítics foren excepcionals. Espanya no tenia més que aplicar una neutralitat benèvola, negar protecció a la intervenció germànica, insistir en la seva protesta contra la guerra submarina, adherir-se a la fraternitat de les Amèriques en revolta contra l'imperialisme anti-llatí, per aconseguir bel·ligerància espiritual, agrament positiu dels aliats, les admiracions primeres que li arribarien d'Amèrica i qui sap si algun avantatge material. Gibraltar no podia ésser reivindicat més que amb amor. Tànger hauria estat aconseguit per una ampla o reduïda cooperació. Ara... ara comença un remordiment temerós. La guerra representarà, per a nosaltres, al menys, un descens en jerarquia. Serem els substituïts dels otomans. Llençada Turquia a l'Assia, l'únic poble malalt, amb intoxicacions germàniques, serem nosaltres. La devallada persistirà. S'hauran complert els desitjos del senyor Maura, no essent els patges d'armes, però a les portes d'Europa apareixerem com un cessant enutjós i pidolaire.

Però Catalunya, la superba, haurà mostrat també la seva inferioritat espiritual. Ah! Tan fàcil que ens hauria estat mostrar a l'Europa aliada, a l'Amèrica després, els nostres ideals i la nostra comunió amb ella. N'hi hauria hagut prou amb mostrar les nostres fàbriques treballant per als exèrcits, els nostres escriptors fent guàrdia a França i vuit mil voluntaris catalans donant-li la seva sang. Avui ningú pensaria en utòpics separatismes, però se creuria realitzable l'esperança de que acullint-nos al principi de les nacionalitats, bandera dels aliats, l'autonomia de Catalunya rebés l'empenta de la tutela euro-

pea. Però el senyor Cambó, amb una miopia de polític amb ànima de secretari de Societat Econòmica d'Amics del País, va preferir cercar delegacions introbables pels camins de la Manxa que no pas pels d'Europa.

Tot, l'honor lo primer, s'ha perdut. No ens resta més que aprofitar la nostra posició de clarividents en la guerra per a imposar noves orientacions en la governació de l'Estat. El món perteneix a les esquerres, la Democràcia substitueix, fins en Alemanya, als poders violents i arbitraris, i Espanya, per segona volta, no pot esquivar el moment. Les esquerres hauran pecat per inacció, mes si elles foren les úniques que des de l'oposició demanaren la incorporació a Europa, elles deuen avui imposar-la.

El moment és anti-militarista, anti-monàrquic, anti-pràctic, parlamentari, popular, nacionalista, republicà, en fi. El plet està en si Espanya aprofitarà o desfarà el moment. L'Espanya d'esquerra tindrà darrera seu Europa. Però, com sempre, precisarà l'audàcia, perquè idees ens en sobren. Lo que ens manca és posar-nos drets i exigir.

PARADOX

## Negant l'evidència

«En la nostra retirada, no abandonem a l'enemic altra cosa sinó runes». Això deia un radiograma oficios de Nauen, ara fa unes quantes setmanes. D'aquesta destrucció sistemàtica, els alemanys se'n alabaven, i en feien un argument per a restar importància a l'avanc dels aliats al front occidental. «Què en treuen els aliats, deien des de Nauen, de guanyar alguns quilòmetres de terreny devastat, convertit en un desert?»

D'ençà d'aquestes confessions ciniques dels alemanys, s'han produït importants esdeveniments militars i polítics, a conseqüència dels quals el nou Govern de Berlín, disfregat de democràtic, ha demanat la pau i fins ha volgut fer veure que acceptava el programa de Mr. Wilson.

I heu's aquí que aquest ha llençat a la cara dels alemanys, l'acusació de fer la guerra amb procediments inhumans i barbres. Davant d'això, el titulat Govern democràtic, en lloc d'abaixar el cap i de reconèixer humilment la culpa, ha adoptat el determini de negar totes les malifetes, contra les quals, els aliats protesten. Ara resulta, segons els alemanys, que ells no han trencat cap plat, ni han destruït cap casa. Tot això, al seu dir, són lletges calumnies.

Pel que es veu els alemanys ja no es recorden, o no es volen recordar, de les seves pròpies manifestacions de setmanes enrera, quan deien que els exèrcits imperials, en la seva retirada voluntària, no deixaven darrera seu, altra cosa sinó runes. Actualment aquestes malifetes són un obstacle més per a fer la pau que ells voldrien, i amb la més gran tranquil·litat del món les neguen en rodó.

D'altra banda, el Govern alemany crida avui als diplomàtics neutrals perquè facin de testimonis en el correcte procedir dels alemanys en la retirada. Però abans de dur al front els diplomàtics neutrals, el mariscal Hindenburg s'ha dirigit a l'exèrcit teutó, or-

denant que s'abstingui de realitzar cap destrucció o devastació que no sigui exigida per les necessitats militars.

Seguint per aquest camí de negatives aviat el Govern de Berlín desmentirà que'ls submarins alemanys hagin enfonsat mai cap vaixell, ni per culpa seva hagi mort ningú, sigui home, dona o criatura. I encara l'Alemanya demanarà als diplomàtics neutrals, fins els d'aquells països que han estat més durament castigats per la pirateria, que certifiquin la bona conducta dels exèrcits alemanys per terra i per mar.

Davant la present negativa dels alemanys respecte a la destrucció de pobles i ciutats, cal retreure la seva pròpia confessió: «En la nostra retirada, no abandonem a l'enemic altra cosa sinó runes.»

FULMEN

## Un plan diabòlic



EIA alguns anys que no havia vist a l'amic Margalef, un bon noi fill de Calaf que estudiava a Barcelona la carrera d'enginyer. Vaig saber que, obtingut el títol, va anar-se'n al Rif a treballar en una explotació de mines i més tard a les costes de Garrraf fent els plànols d'un pont fins a no se quina de les illes Balears.

No se si era per la força del cognom o per la influència del poble on havia nascut, el cas era que aquell bon noi, de temperament exaltat, tenia sempre els ulls fits a Rússia i tots els maximalismes que allà naixien tenien en el nostre amic un ardent propagandista.

En els bons temps del nihilisme va deixar-se la barba i els cabells ben llargs, duia una gorra de pell de conill i fumava amb pipa. Més tard fou anarquista i tenia el seu quarto adornat amb els retrats d'En Ravachol, En Pallàs i demés militants de l'anarquisme, utilitzant com a pisa papeles una bomba de fusta que semblava de debò.

De tots modes, malgrat les seves idees terroristes, ell mai s'havia embolicat en cap complot ni havia prèns part en cap atentat. Era un solitari molt exaltat, però incapaç de espantar a una vespa encara que li clavés el fibló.

Diumenge passat vareig trobar-lo en el recó menys concorregut del nostre Parc. Al saludar-lo va mirar-me amb recel com si no em conegués. Després, allargant-me la mà, va dir-me amb misteri:

—Ola, Jespus.

—I, doncs, Margalef, a on les fem ara?

—Estic d'enginyer en una fàbrica de llart dolç.

—I sempre tan radical, eh?

En Margalef va mirar-me fit a fit per a esbrinar si li preguntava amb segones i endevinant que jo no portava cap malícia va respondre'm:

—Tú ja sé que ets de confiança. Ara sóc bolcheviquista, però d'acció.

—Ah, sí? I que's pot sapiguer el plan que trames.

—Ja t'ho diré per si vols ajudar-me a destruir la mala herba.

—Arriba, arriba! Què s'ha de fer?

—Com a una mena d'olivetes d'un plan més gros que tinc, interinament hem de cercar aquí i a Madrid, una quarantena de convalescents de la grippe. Els de Barcelona aniran a les sessions de l'Ajuntament i els de Madrid a les sessions de Corts. Allí, vinga estussegar, m'entens?...

No vaig volguer escoltar més. Vaig fugir esgarriat, comprenent que En Margalef ja no era aquell exaltat inofensiu d'abans. Avui era un bolcheviqui de cuidado i fins estava temptat de denunciar-lo a la policia.

El cas és que no sé a on s'està ni a on cau la fàbrica de llart dolç a on treballa.

Deixem-ho córrer, però, Déu protegeixi als nostres regidors i als nostres parlamentaris.

JEPH DE JESPU



## El Kaiser de la cárcel



Los Káiseres caen. Malísimos vientos soplan para ellos. Francia ha derrotado al Kaiser alemán. ¡Viva Francia! La grippe se ha llevado a don Ceferino Ródenas, ex Kaiser de la cárcel.

¡Viva la grippe!

Un querido amigo me trajo la noticia al cuarto piso donde vivo. «Don Cefe palmó —me dijo;— ya estaba enfermo, tus artículos le agravaron sus dolencias y ahora la grippe le ha dado la puntilla.» Todo sea por Dios.

A algunos les extraña el encono con que yo ataqué a ese carcelero. Verán. La mayor parte o una gran parte de nuestros guardianes de presos, especialmente los más antiguos, los que ocupan los altos cargos del Cuerpo, son salvajes, y yo me he propuesto civilizarlos. Los carceleros son con frecuencia nuestros hoteleros u hosteleros, y hemos de procurar que los que ingresan en Prisiones, sea gente escogida, para que, cuando nos tengan a su cuidado, nos traten bien.

Ródenas era católico, maurista y germanófilo. Una preciosidad de hombre como se ve. Durante su directorado, los empleados y los presos han sufrido una angustiosa opresión. Las monjas han sido todo ese tiempo dueñas de la Celular. El personal nunca se vió tan acosado, tan espiado, tan castigado. Los reclusos nunca tuvieron menor aire para respirar.

Mientras Ródenas ha imperado, *El Día Gráfico* ha sido la gaceta de la cárcel. Era el único periódico al que se le daba amplia entrada en el establecimiento. Hay un empleado que hasta es redactor de ese papel germánico. Si estuviéramos para bromas, diríamos que el tal papel troglodita es el periódico de los criminales. Pero, no. Los presos no podían elegir. Ni comer a la carta, ni leer a la carta. Había que tomar lo que dieran y agradecer que no añadieran un sartén.

Conmigo personalmente se portó Ródenas como un lechón. Una cosa insignificante le pedí en toda mi vida, y no me la concedió. Lo que para mí le pidieron mis amigos, lo denegó todo. Ródenas tenía un alma seca y negra de carcelero español.

Cuando la represión ciervista, a los presos sociales nos amontonó con los ladrones. Protestamos. Contestó que él nada podía hacer, que la clasificación de los presos se hace con arreglo a la calificación que de los delitos hacen los jueces. En efecto: al poco tiempo fué detenido por delito común Bravo Portillo, y Ródenas destinó al guapo y afortunado ex Comisario espion al departamento de políticos.

Podríamos hacerle otros muchos cargos a Ródenas. ¿Para qué? Paz a los muertos, hasta a los que no nos dejaron vivir en paz a nosotros. Ahora solamente nos preocupa una cosa. ¿Quién va a ser el sucesor de don Ceferino? Es necesario que para ese delicado cargo se busque un hombre humano y, si puede ser, divino, un hombre de espíritu moderno, amplio y comprensivo, un reformador. Si al frente de la Prisión de Barcelona se pone a otro Kaiser, lo combatiremos a sangre y fuego, como al que acaba de morir. Nosotros velamos por la dignidad humana vejada y atropellada, más que en ninguna otra parte, en nuestras penitenciarías. En nombre de esa dignidad repudiamos los carceleros kaiserinos del tipo de Ródenas. Los Káiseres han pasado; su reino ya no es de este mundo.

ANGEL SAMBLANCAT

## Sonata XXVII



L'Ajuntament s'han adonat de que eren masses regidors per administrar-nos. Jo, fa temps que ho tenia vist i m'alegro de que ells ho hagin vist ara molt més perquè em temia que no's decidissin a que encara eren pocs i encontres de cinquanta n'haguessim tingut de patir setanta cinc o un centenar de regidors.



Don Jordi Vinanxa prou se defensà com un gat potes enlaire, no li valgué per res, en Guerrita del Río, que ja és de la comissió, el traí i ni el valencià ni en Giralt ni els lliberals tindran vot ni veu quasi pot dir-se. Les coses enraonades entre pocs i a la quieta s'arreglen millor. Se veu que a l'Emiliano i al Guerra, En Duran i En Mir i Miró els han convençut de que lo del «Maura no» ha de ésser de veres i que deu governar-se sense llum, ni taquígrafs, ni res.

Pel demés ja veurem lo que farà aquest consell governatiu. Jo no hi tinc gaire esperança.

El que devia tenir una alegria de les grossés fou En Ventosa quan s'enterà de que l'extrompet d'ordres de don Alexandre, el dilecte ex-regidor de Barcelona don Marcel Rivas Mateos, era l'encarregat de censurar ses gestions. Hi han persones que tenen sort i En Ventosa és una d'elles.

En Rivas Mateos feu el tonto i al ministre de proveïments no li costa gens ni mica demostrar que els extremenys se pensaven que els fabricants de Tarrassa i Sabadell tenien llana al clatell i que la erraven; que no volgueren vendre a doble preu que l'any passat i s'han tingut de quedar amb el gènere. Res, que fueron por lana y salieron trasquilados. I qui parla de llana, parla de blat i d'oli i de tot lo demés. Està bastant de broma En Marcel Mateos i encara més els qui li feren l'encarrec.

I parlant de les Corts, l'esquerres ja han tornat a llurs seients. Fan com els nens rebecs, feren campana i ara tornen a estudi bó i sabent que els esperen palmetades i an algun (què més voldria) agenollar-se per a jurar el carrec de ministre.

No parlo de la passa, perquè crec que lo millor és no fer-ho, prou i massa ne tinc de llegir *La Vanguardia* cada dia, amb més esqueles que ninxos hi han al Cementiri Nou. Ara fan córrer que ja no l'agafa ningú la malura aquesta; ells que diguin lo que vulguin, però jo ja estic tip de treurem el berret al pas d'enterros i combregars i de veure camions carregats de caixes de mort buides o plenes que això no ho sé però que, sinó han servit, han de servir.

Sabeu què? Això de la pau me sembla que no s'arregla tan de pressa com jo pensava. Els aliats no estan per orgues; sembla que s'hagin tornat de la Unió Catalanista i que com don Pere Aldavert s'han fet partidaris del tot o res. Sempre n'he estat d'aquests jo, amb això compteu si m'ha de plaure que els meus ne siguin també. A Berlin doncs! I sinó que's rendeixin com ja ho deu haver fet Turquia a hores d'ara i com ho farà desseguida la Hungria i tots els demés.

Ah! me'n descuidava, sabeu que és molt divertit! Llegir els articles d'En Samblancat sobre els successos d'agost. Ja quedem bé, ja, els de les esquerres després del Congrés de Treballadors i de les explicacions d'En Samblancat. Lo que passa amb això és que tots els que hi prengueren part una vegada ja no li pendran mai més. Jo ja no crec ni en la bofetada a En Domingo i si ho crec és perquè em convé.

I perquè em convé no bec. També m'he tornat traïdor. Abaix les conviccions.

MORITZ VI

CRIT DEL COR

De genolls, besant la blava túnica del seu patró, un pobre acaparadó així, adolorit, clamava:

—Gloriosíssim Sant Pancràs, fanal de les regions àreas des d'on se governa el curs de les trifulques humanes, voleu tenir la bondat de calmar les meves ànsies, deslligant el nus crudel que dies ha m'endogala?

Es el cas, Sant poderós, que, no sé per qui inspirada, la premsa de tot arreu fa ja un parell de setmanes ve propalant el rumor de que la guerra s'acaba, i fins hi ha un diari que diu que, si no surt cap encuantra, la pau del món serà un fet abans de Nadal. D'on raja aquest doll de falsetats? Digueu quí se l'ha empescada

semblant mixtificació? ¿No us sembla, Sant adorable, que tot això, en realitat, no és res més que una patryana, i que no hi ha cap perill de que aquest Nadal ni l'altre tinguem la pau que la gent amb tan poc cervell demana?

Perquè... a vos ja us ho puc dir: jo trafiquejo en patates, en mongetes i en arroc; valent-me de certes manyes, des de que hi ha aquest sarau, n'he embarcat a carretades cap als sitis on m'han dit que les pagaven més cares; he guanyat lo que he volgut, procurant vendre a quaranta lo que a mi em costava a deu i... ¡calculeu quin desastre, si ara es firmava la pau i, de cop, se m'estroncava el negoci portentós que m'està omplint les butxaques!...

Per xò us vinc a molestar, i, en vos posant ma esperança, us demano de tot cor que feu fugí aquest fantasma que'ls diaris han inventat, crec que amb l'intenció malvada de donà un xic de turment als negociants en patates.

¿No és cert, oh Sant bondadós, que la pau és molt llunyana i que lo emmagatzemat es vendrà a bon preu encara? ¿Oi que, compadit de mí, si els beligerants s'aplaquen, vos, discretament, fareu que'l foc torni a enverinar-se? Respongueu-me, oh Sant Pancràs!... No'm deixeu en l'estacada, amb els magatzems tots plens i el dubte en el fons de l'ànima!...

Aplanat per l'emoció que al peu de l'imatge el clava, l'acaparadó aquí acaba la seva lamentació. Es clà, el Sant ni s'hi encaparra ni respon, però somriu i, entre dents, sembla que diu: —Cristina, i que'n tens de barra!...

C. GUMA

Fes favors a...

**S**i nosaltres tinguéssim una mica de fe en les falòrnies del catolicisme, ens la faria perdre l'epidèmia que ha vingut a dallar tantes vides, sembrant dolor a mans plenes en les llars de no poques families acostumades a portar aigua al molí de l'església catòlica, apostòlica i romana.

Fa quatre dies que Barcelona commemorà la suposada descensió de la Mare de Déu setcents anys enrera, i abans de complir un mes d'aquelles saragates místiques, han caigut uns milers de víctimes de la grip, aquesta malaltia que ajeu a tothom i se'n emporta una bona tria a l'altre barri.

Recordant la facècia que'ls clericals mogueren per a festejar la baixada de la verge a la segona capital d'Espanya, el sens fi de provatures per a que la gent anés a les processons; les exigències de tota mena d'autoritats i de tota mena de burgesos, perquè les manifestacions del culte catòlic tinguessin un caient popular, no sabem entendre la pat-

xorra dels creients de bona fé que han vist el bagulaire fer dos o tres viatges a casa seva per endur-se'n, extintes, altres tantes persones estimades. La verge de la Mercè, la patrona de Barcelona, l'advocada gratuïta dels que encara li serven devoció veritable, no ha sapigut mostrar-se reconeguda als sacrificis realitzats, salvant de les grapes de la mort a a la gent devota que ha deixat plenes de desolació tantes cases; enduent-se'n una colla de joves mares que han deixat tants de fills orfens, tantes xicotes que eren l'alegria de la casa i seguirien, portades de la seva fe, fent rengle de les fileres organitzades en llaor de la dels nostres avis, que va esvaint-se com la boira matineria sota els magnífics raig del sol del jorn començat.

La verge de la Mercè, per a no ésser parcial no ha volgut fer el miracle de salvar els seus i abandonar als altres, als que no sentim fret ni calor, ni ens va ni ens vé la seva presència al cel enigmàtic que ens pinten amb màgics colors els que viuen del que poden i dels milions de l'Estat espanyol, sortits de les nostres costelles.

Les planes de *La Vanguardia* parlen i asseveren el que acabem de dir. Estem per assegurar, davant de tantes esqueles, i tantes dones joves caigudes sota la dalla de la Desdentada, que l'església ha perdut un tant per cent, que munta el cinquanta, encara que la seva guardiola hagi rebut un reforç no gens despreciable.

J. COSTA I POMÉS

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 18 AL 24 D'OCTUBRE DE 1918

Per terra

Al front occidental, la retirada alemanya ha continuat en diversos sectors, però ha aconseguit una importància cabdal al sector del nord de França i a Bèlgica, on la resistència dels alemanys ha estat completament rompuda. Han estat reconquistades les ciutats de Lille, Roubaix, Tourcoing, Douai, Ostende i Bruges. Els alemanys han perdut tota la costa belga, i els aliats han arribat davant de Gand i als ravals de Valenciennes.

Al front italià, l'activitat de l'artilleria, de la aviació i de patrulles ha seguit creixent. Sembla que ja no es farà esperar més una ofensiva italiana.

Al front d'Orient, les tropes franceses han arribat al Danubi per la banda del nord-est de la Bulgària, interrompent la navegació pel riu, que era la principal via de comunicació dels imperials per a proveir la Turquia. Els serbis segueixen avançant cap al nord.

Al front de Síria, els anglesos s'han apoderat del port de Tripoli i de la ciutat de Homs, i ara avancen cap a Alep.

Per mar

Sembla que els alemanys, abans d'evacuar Ostende i Zeebrugge, que eren les seves bases de submarins a la costa flamenca, van enfonsar alguns submarins i torpediners, obstruint el canal de Zeebrugge.

Per l'aire

Gran activitat, sobre tot per la banda dels aliats, però cap fet especialment remarcable.



**REPICS**  
En Vinanxa ha reunit als veïns del districte X i els ha dit que té ganes de treballar de ferm en sentit higiènic contra l'actual epidèmia, i que espera acabar amb ella.

Ja ho sabeu, doncs, res de iodo, ni purgues, ni lavatives...

Vinanxa, Vinanxa i Vinanxa!...

Adéu, epidèmia!  
Amb caràcter de [contra-passa, el senyor bisbe ha fet repartir a tots els feligresos barcelonins unes estampetes amb una oració-pregària a la verge de la Mercè.

Després de les festes que li han fet, ja podia la Merceneta haver mostrat el seu agraïment lliurant-nos de la pesta, o millor encara, procurant que no ens arribés a invadir.

Però es veu que les imatges són sordes; o són sordes o no saben competir amb els metges.

I això que els metges no poden anar més a les palpentos.

L'advocacat s'ha incomodat



Sant Roc. —Hala!... Feu-vos repicar!... Perquè sou tan bruts; que aviat me la fareu agafar a mi i tot, la pesta.



No hi ha mal que per bé no vingui



—Ai, gripia de la meva ànima!  
 Gripia del meu "cucharón"!  
 Si no fos que ets massa lletja,  
 fins te faria un petó.

Està a punt de sortir a llum un periòdic de extrema avençada que es titularà *El Maximalista*.

Ben vingut. Algú sentirà les fiblades. Al Kerensky radical li ha sortit un bon *Lenine*.

Les petites minories del nostre Ajuntament han enviat una enèrgica protesta als quefes dels dos grans grups de majoria, amb motiu de la constant absorció de què són víctimes per part de radicals i regionalistes.

A tots creiem de bona fe, menys a En Vila i Marieges. No li agrada poc ni gaire, an ell, ésser absorvit!

Ja deuen haver vist que el govern espanyol s'ha incautat de sis vaixells alemanys. Ha esperat que Alemanya digués fava per a pujar-li a cavall.

Oh, l'hidalguia espanyola!

Per a aquesta nit hi ha convocada en el «Foment Autonomista Català» una reunió de entitats i diaris catalanistes per a tractar de la situació de Catalunya davant de les negociacions de pau.

La situació de Catalunya?... No pot ésser millor. En Wilson té la paraula; després dels ukranians, nosaltres. Eil.. Si En Cambó no s'hi oposa!

Llegim: «La Real Academia de Medicina ha acordado dedicar su próxima sesión científica al estudio de la epidemia reinante.» El microbi pot posar-se tranquil. I fer-se retratar.

A Buenos Aires fa estragos l'epidèmia gripal. A Londres se mor molta gent de la pesta del dengue. A Rússia, el *trancasso* fa moltes desgràcies. Mal de molts, consol de tontos.

Titul d'un telegrama. enviat aquests dies des de Tetuan: «Agresión marroquí». I un hom pensa: ¿Veiam si quan tots els pobles d'Europa hagin aconseguit la pau, nosaltres *encara* estarem en guerra?...

Agafa el meu diari. Hi passo els ulls i veig: «La baja del pan.» —No t'ansiegis, em diu la dona; la notícia és de Madrid.

Els monàrquics madrilenys estan d'allò més contents perquè el *noi* ja's lleva. Ditxosos d'ells. Nosaltres encara en tenim sis al llit. Lo que ha de fer el *noi* és mirar de no recaure.

Han començat les sessions del Congrés. Una pesta mai vé sola.

L'il·lustrat escriptor que en *La Correspondencia*, de Madrid, firma «Juan de Aragón» assegura que ha arribat l'*hora de Catalunya*.

I recomana a En Cambó i a En Ventosa que abordin immediatament el plet del nacionalisme.

Just, ells que abordin el plet, que ja es cuidarà algú de *abordar-los* an ells els gossos. I consti que al dir gossos na senyalem a cap Royo Villanova.

Nostre Ajuntament ha nomenat ciutadà honorari de Barcelona a mister Wilson. Els carlins, amb tal motiu, han redactat un manifest de protesta. Es la millor senyal de que el tal nomenament és just i merescut. *Y que rabien!*

Ha desaparegut—gracies a Déu!—la censura prèvia per a la premsa. Ens en alegrem, més que per a nosaltres, que ja ens hi *acostumavem* a *acostumar*, pels nostres llegidors, que sempre trobaran més suc i més bruc tant en el text com en la part de il·lustració.

La setmana passada deixà d'existir a Barcelona el conegut escriptor Cosme Vidal (*Josep Aladern*).

Era un notable filòleg i un excel·lent articulista. Formà sempre en els partits més avençats, figurant en la capdavantera del nacionalisme català. Portava escrits infinitat de llibres i follets, volums de poesies i fins alguna obra de teatre.

Havia col·laborat en els nostres setmanaris, i molt particularment en els *Almanacs*. A Barcelona feu vida periodística havent format part en les redaccions de distints diaris, entre ells *Renixença*, *La Veu* i *El Progreso*. D. E. P.

França envia un nou embaixador a Madrid. L'afortunat que se'n emporta aquesta breva és un *monsieur* que's diu Alapetife. Això és lo que diem nosaltres a la seva «Mariana»: —*Ala, petita*, a veure si els escombres d'una vegada.

Edmond About, cèlebre autor còmic, va llegir un dia a un alt funcionari una de les seves comèdies inèdites.

L'escoltador va dir-li al acabar: —M'agrada, però irobo que hi manca un fi moral.

—Un fi moral?—respongué About. ¿Que no us ha divertit la comèdia?

—Sí; molt!

—Doncs aquest és el fi moral.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEVELLA, carrer del Olin, número 8